

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Anti-Christus patrabit miracula tam prodigiosa, ut nunquam
quidquam simile fuerit conspectum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Anti-Christus patrabit miracula tam prodigiosa, ut nunquam quidquam simile fuerit conspectum.

ARTICULUS IV.

Non dedisti mihi fat otii, prosequitur Ecclesiasticus, ut satisfacerem ex integro petitioni tuae circa media, quibus utetur Anti-Christus, ad obtinendum absolutum dominium totius mundi. Dixi tibi, usum ipsum abundantiam divitiarum & potentia armorum. Hoc sufficeret ipsi quidem ad ostendendum & ostentandum se maximum Monarcharum, qui unquam extiterunt in mundo; verum hoc ipsius non explebit ambitionem; videri volet Deus, si-bique supremos impendi honores non nisi Deo debitos. Ecce tibi, cur facere voles, saltem juxta speciem, opera non nisi possibilia omnipotenti dexteræ Dei, veluti sunt miracula.

Non latebit ipsum, patrâsse Jesum Christum miracula tam splendida, tamque frequentia, ut evidenter per hæc suam probaverit & demonstraverit divinitatem: desiderabit ergo patrare his multò majora, at tollere se volens in omnibus supra ipsum. Stupendum est fanè, aspicere ea, quæ desuper legimus in scriptis

sanctorum Patrum. Ecce tibi propria illorum verba.

Sanctus Methodius Episcopus & Martyr, in revelationibus suis, in tomo secundo Bibliothecæ Patrum relatis, ita loquitur de illis: *Ipse faciet plura signa & prodigia Sophistica, id est, fallacia & dolosa, cæci videbunt, claudi ambulabunt, surdi audient, obsessi sanabuntur. Ipse convertet Solem in tenebras, & Lunam in sanguinem, juxta speciem & apparentiam.* Ex hoc conabitur persuadere mundo, se verum Messiam esse, quem Prophetæ depinxerunt, dicentes, magnum hunc, tum corporum tum animarum medicum venientem è cælo in terras, sanaturum omnes languores ac infirmitates hominum.

Sanctus Martyr Hippolytus libro de consummatione mundi, non solum confirmat hæc omnia, sed etiam adjungit & asserit: *Mundabit leprosos, reddet vigorem paralyticis, expellet demones, aperiet & nuntiabit res longè distans, velut præsentis, resuscitabit mortuos, transferet montes coram spectatorum oculis, ambulabit supra mare*

Cur Anti-Christus facere volet miracula.

Miracula Anti-Christi secundum Methodium,

Prodigiosa miracula Anti-Christi.

mare pedibus siccis, faciet descendere ignem de caelo, convertet diem in tenebras & noctem in diem, diriget & deducet Solem quocumque voluerit. Et ut omnia unico dicam verbo, toti ostendat mundo, mare, terram, & omnia elementa obedire imperio voluntatis sua. Omnes Evangelistae, qui recensuerunt miracula Jesu Christi, nihil ejusmodi dicunt de ipso; & si juxta speciem judicandum foret, quis non diceret, potentiam illius multo esse majorem?

S, Ephrem. tract. de Consummatione mundi & Anti-Christo.

Sed sanctus Ephrem magnus hic contemplativus, cujus conversatio magis erat in caelo, quam in terra, quique tam sublimis habebat notitias arcanorum Dei, magis adhuc stupenda enarrat. Ecce ipsius verba: *Transferet montes & Insulas falso, & videbitur verè mons currere in conspectu omnium, licet reipsa maneat immobilis, suis fixis fundamentis; ambulabit super abyssos, & simulabit indifferenter incedere posse super aquam, sicut super terram. Tribulatio dierum illorum erit permagna, quando exhibebit se velut Deum per prodigia formidanda, volans per aërem; & omnes demones sub forma Angelorum lucis, videbuntur volare circa tyrannum, quasi contremiscentes pro timore, in conspectu Majestatis ejus.* Ecce verba sanctorum Patrum, quae quidem non constituunt articulos fidei, digna tamen sunt, quibus fides adhibeatur. Siquidem

cum certum sit, Jesum Christum reliquisse donum Prophetiae in sua Ecclesia, possumus intueri eos ratione quadam velut Prophetas novi Testamenti, qui praenuntiant nobis adventum & abominationes Anti-Christi, sicut illi Testamenti veteris praedixerant nobis adventum & eximias perfectiones Jesu Christi.

Auxiliare, Domine, exclamavit Probus, totus exterrefactus ex eo, quod audiebat. O Deus bone! quantae tentationes vix vincibiles! Eheu! quâ ratione totus mundus non persuadebitur, totusque pervertetur ex aspectu horum prodigiorum? siquidem cum miraculum sit effectus visibilis omnipotentiae Dei, quo convinci deberent maxime increduli; quis videndo illa tam numerosa, tamque prodigiosa, ut simile nihil fuerit conspectum neque in veteri, neque in novo Testamento, solum dubitare poterit, quin ille, qui haec tam manifestè faciet, & propriâ suâ auctoritate, in praesentia totius mundi, sit verè Deus omnipotens, quem oporteat adorare?

Fateor, inquit Ecclesiasticus, crudeliorem hanc fore persecutionem, & tentationem magis periculosam, quam Ecclesia toleraverit unquam; sicut & Jesus Christus ipsemet praedixerat

Magna tentatio bonorum.

Bbbb 2

in

in Evangelio: *Erit tunc tribulatio magna, qualis non fuit ab initio mundi usque modo, neque fiet: Et nisi breviati fuissent dies illi, non fieret salva omni caro, sed propter electos breviabuntur dies illi.* Eodem tempore dixit omnibus hominibus: *Videte ne quis vos seducat: ecce prædixi vobis.* Prophetia est miraculum, & quando per aliquam Prophetiam admonemur, ut nobis caveamus à seductore venturo, & patraturò falsa miracula, illuminamur cognitione veri miraculi, ut intueamur illusionem miraculorum falsorum; & nemo hic decipietur, nisi voluerit.

Quomodo
benè admo-
neamur peri-
culi.

Imò benè, replicat Probus, si quis certus esset, hanc veram esse prophetiam, si ejusdem videretur adimpletio, adesset semper de veritate certitudo, non obstantibus in contrarium aliis apparentiis. Sed quis hoc scire potest? non est facilius discernere inter veram & falsam prophetiam, quàm inter verum & falsum miraculum. Quis mihi dicet, an falsitas sit in miraculo, an in prophetia? unum condemnat alterum; & certum est, si unum sit verum, alterum esse falsum. Sed quodnam è duobus?

Respondeo ad hoc, certa nos habere indicia, ad cognoscendum veritatem vel falsitatem alicujus prophetiæ, & certas quo-

que notas ad cognoscendam veritatem vel falsitatem miraculorum. Quando videmus adimpletionem alicujus prophetiæ, plenam habemus certitudinem de veritate ejus; & quando videmus res accidere prorsus aliter, quàm prophetia nuntiaverat, certus sumus ex hoc de ipsius falsitate. Usque huc poterat haberi conjectura; sed eventus decidit dubium, & clarè ostendit veritatem vel falsitatem prophetiæ.

Si Anti-Christus non veniret ^{Prophetia,} ante extremi diem judicii, mani- ^{quòd Anti-}festum esset, omnes prophetias, ^{Christus ven-} quæ nobis illius prædixerunt ad- ^{turus sit, vera} ventum, fuisse prophetias falsas: ^{est.} sed adventus ejus prophetias verificabit. Credendum ergò illis erit, quando dicunt, ipsum facturum miracula falsa, & omnia, quæ exhibebit prodigia, non fore, nisi abominanda mendacia, ad inducendum in errorem orbem universum. Et tunc veritas prophetiarum, quarum videbitur adimpletio, erit facula dissipans tenebras falsarum apparentiarum, & clarè ostendens falsitatem & deceptionem miraculorum, per signa infallibilia, quibus vera à falsis discernuntur.

Sed quænam sunt hæc signa, interrogat Probus, quæ ostendent hominibus, omnia hæc prodigia tam manifesta, tamque stupenda non fore miracula ve-
ra?

2. Theff. 2.

3. Augustin.
de civit. lib.
20. c. 19.

ra? sufficeret quidem, respondet Ecclesiasticus, quod eadem prophetia, quæ prædicit adventum Anti-Christi, affirmet, omnia ipsius miracula fore falsa: sic enim illa nominat S. Apostolus Paulus: *In signis & prodigiis mendacibus*; sed S. Augustinus in libro de civitate Dei allegat tres excellentes ratione falsitatis illorum. Prima est, quod illa omnia patrandæ sint ad avertendum homines à vero cultu Dei, & inducendum illos ad cultum maximè abominandum omnium idololatriarum: impossibile ergo est, illa esse opera omnipotentis Dei; siquidem Deus non impenderet robur omnipotentis brachii sui ad destruendum seipsum; & consequenter non erunt vera sed falsa miracula. Et ut declaret, in quo consistat fraus; affert

Rationes, quæ ostendunt falsitatem miraculorum Anti-Christi,

Rationem secundam falsitatis illorum, quæ est, quod pleræque futura sint meræ illusiones diaboli, qui callet artem fascinandi oculos hominum, quâ persuadet illis, se videre, quod reipsâ non vident. Exempli gratia, quando putabunt cernere se montem currentem ex uno loco ad alterum, non erit nisi imago, quàm depingent in ipsorum oculis dæmones, exhibens ipsis motum in aliqua re immobili conspiciendum: quando putabunt videre se solem per totum

cælum extra lineam suam eclipticam ambulans, non est, quod inde unquam exeat; sed erit effectus, luminis cujusdam volantis, quo dæmon fascinabit oculos spectatorum. Et nonnè videmus quotidie parvum quoddam miraculum naturale, quod aliquis infans potest conficere? quando circumagit titionem quendam accensum cum aliqua celeritate, exhibet oculis circum ex igne omnino perfectum & consummatum, quamvis re ipsâ ignis non sit nisi in parva circuli parte. Sic pleræque pars miraculorum Anti-Christi, non erit nisi figmentum depictum in oculis eorum, qui aspicient illa, quamvis reipsâ nulla sint futura.

Verum quidem est, ipsum facturum plura prodigia vera, quæ maximam cunctis animis parient admirationem, quæque pro veris habenda erunt miraculis; & nihilominus miracula non erunt, quia erunt tantummodo effectus merè naturales, id est, producendi vel à potentia diabolorum naturali, vel ex occulta virtute naturæ corporalis. Nos tantâ laboramus ignorantia, ut quasi nihil ex utraque constet nobis; nescimus, quanta sit potentia naturalis dæmonum, quæ longè majorum, quàm credamus, est virium, quas Deus permittet tunc illis magis exerere &

Bbb b 3

exer-

S. August.
ibidem.

exercere, quàm unquam: *Tantam, quantam nunquam habuit, accipiet potestatem*: adhuc nos latent plures virtutes occultæ causarum naturalium, quæ in certis eventibus producunt effectus tam stupendos, ut miraculorum censeamus illos nomine, cum inusitati sint & illorum ignoremus causam; sed nostra est inscitia, quæ in hunc nos egit errorem.

Plura miracula apparentia Anti-Christi erunt effectus naturales.

Sic pleraque miracula Anti-Christi, quæ attonitos reddent omnes homines, effectus erunt solius potentia naturalis, quæ mali præstant & pollent Angeli. Ambulabit super aquas pedibus siccis. Nonne dæmones sustinere possunt ipsius corpus, ne summergatur? descendere è cælo faciet ignem: nonne hoc dæmones fecerunt ex permissione Dei tempore sancti Jobi, ad comburendam partem ipsius gregis? videbitur volans in aëre, circumfusus pluribus spirituum legionibus, qui repræsentabant Angelos lucis: Simon Magus nonne visibiliter sublatus fuit versus cælum, tempore sancti Apostoli Petri? Omnia hæc non transcendunt potentiam naturalem dæmonum.

Quinam inventuri sint fraudem miraculorum Anti-Christi.

Sed quia paucissimi hæc considerabunt, paucissimi quoque eorum percipient fraudem: non nisi illi, qui firmam adhibebant fidem prophetis prænuntiantibus adventum Anti-Christi, qui-

que illas videbunt adimpletas, firmiter quoque credent id, quod illæ nobis annuntient, quod nempe omnia, quæ demonstrabit ipse prodigia, totidem falsa futura sint miracula; & abs eo, quod admirentur illa, examinabunt ea penitus, & eorum eruent & reperient fraudem. Sed quàm pauci hi erunt respectu innumerabilis multitudinis eorum, qui, cum in omnibus non nisi se dirigant per sensus, convinci & persuaderi illicò se sinent apparentis, omnes agentur in præcipitium, & ferè omnes, paucissimis exceptis, veri Dei deserent cultum, & nefandum hunc adorabunt seductorem, magnum hunc inimicum Dei.

Quàm terribilia, ô magne Deus, sunt judicia tua! Apollonius tuus dicit verbum, cui facultas sit lethalem incutiendi horrorem animo id consideranti: *idè mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio.* Novi probè, hoc intelligendum non esse, quasi tu ipse impulsurus sis dæmones vel Anti-Christum, ad committendas omnes has fraudes, quibus seducent illos; sed illos non impedies, omnem illis relinques libertatem sequendi torrentem malitiæ suæ, & ad tempus permittes triumphare infernum de cælo; permittes Ecclesiam tuam tam longo tempore paternæ providentiæ tuæ curâ

JES
par
mu
par
An
fe
mu
se
te
Qu

curâ conservatam omnimodâ quasi ruinâ fieri proximam; religionem tuam veritate, quæ æterna est, suffultam, annihilare fermè in universo orbe; omnèsque homines, quos pretioso tuo sanguine redemisti, usque ad servos tuos, splendidis hisce ap-

parentiis deceptos, te deserere, & miserabiliter perire in suâ pœnam infidelitatis; & hoc ex arcanis, sed semper æquissimis justitiæ tuæ judiciis, quæ incomprehensibilia sunt nobis. Quare hoc, mi Deus?

ARGUMENTUM.

Ob quam causam permissurus sit Deus, omnes fermè homines seduci ab Anti-Christo.

ARTICULUS V.

Nonnè stupenda omninò sit res, quòd, cum unigenitus Filius Dei eo nomine è cælo venerit in terras, ut salvaret homines, post exantatos tantos labores in quærendis peccatoribus, post impensas suas curas, suas preces, sua jejunia, suas prædicationes, sua miracula, suas vigiliæ, suos sudores, suas lachrymas, suum sanguinem, propriamque suam vitam, ut ad optatum ipsorum conversionem deduceret exitum, vix tamen comparaverit parvum mundi pugillum, qui crediderit in illum; quòdque Anti-Christus negotio tam facili lucraturus sit homines, ut penè totum in se credentem visurus sit mundum intrâ brevissimum temporis spatium? quis capere possit horum duorum adeò diversorum eventuum rationem? interrogat Probus. Estne inde,

quòd JESUS CHRISTUS reipsâ tantæ non fuerit potentia, quantæ erit Anti-Christus? an ex eo, quòd fortius veritate sit mendacium? an ideò, quòd à bono non vincatur, nec vincendum sit malum? Itane? fortunâ utatur secundâ Anti-Christus; & nonnisi sorte fruatur Christus sinistra, plurimas expertus contradictiones. Quid est hoc?

Mirari non oportet, respondet Ecclesiasticus, omnimoda est oppositio in omnibus JESUM CHRISTUM inter & Anti-Christum. Unus venit ad salvandos homines, qui erant perditii, & alter veniet ad perdendos illos. Jam quis non videt, multò facilius esse, perdere id, quod jam totum est perditum, quàm ejus vel minimam salvare partem. Est tota aliqua civitas infecta peste; aliquis malignus venit ad

CON-

JESUS CHRISTUS
parum in
mundo com-
paravit sibi,
Anti-Christus
ferè totum
mundum post
se trahet.
Quare?

Facilius est
perdere, quàm
salvare.